

18. søndag efter Trinitatis d. 15. oktober 2017

Salmer:

729: Nu falmer skoven

7: Herre Gud, dit dyre navn og ære

Taizé: Jesus, Guds søn, du lys i mit indre

786: Nu går solen sin vej

Prædikentekst: Matthæusevangeliet 22,34-46

Da farisæerne hørte, at Jesus havde lukket munden på saddukæerne, samledes de, og en af dem, en lovkyndig, spurgte ham for at sætte ham på prøve: »Mester, hvad er det største bud i loven?« Han sagde til ham: » ›Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.‹ Det er det største og det første bud. Men der er et andet, som står lige med det: ›Du skal elske din næste som dig selv.‹ På de to bud hviler hele loven og profeterne.« Mens farisæerne var forsamlet, spurgte Jesus dem: »Hvad mener I om Kristus? Hvis søn er han?« De svarede: »Davids.« Han sagde til dem: »Hvordan kan David så ved Ånden kalde ham herre og sige: ›Herren sagde til min herre: Sæt dig ved min højre hånd, indtil jeg får lagt dine fjender under dine fødder?‹ Når David altså kalder ham herre, hvordan kan han så være hans søn?« Ingen kunne svare ham et ord, og fra den dag turde heller ingen længere spørge ham om noget.

Den anden dag søgte jeg på nettet for at se, om jeg kunne finde nogle gode billige rammer. Jeg har nemlig købt nogle 30 år gamle sognekort over de fem sogne, jeg er tilknyttet som præst. Det er trykte kort, bedre kvalitet end nye printede kort, som den begejstrede boghandler sagde til mig. Jeg tror også, han var glad for at slippe af med nogle gamle kort over små landsogne i Midtjylland. Man kan få mange slags rammer. Trærammer, aluminiumsrammer, plastikrammer. Hvilken slags er mon bedst til mine sognekort? Jeg vil gerne have dem op på væggen, og de skal beskyttes mod at blive krøllede og glaspladen skal beskytte mod fluemøg, spindelvæv og andet skidt. Så jeg skal have nogle gode rammer for at beskytte indholdet.

Jøderne havde mange rammer om deres liv. De havde mange bud og regler. Dels havde de fået mange af Gud, som de forsøgte at leve efter. Dels havde de jødiske skriftkloge, dem, som brugte deres liv på at studere Moseloven og budene, formuleret flere regler for at uddybe og bedre forstå Guds vilje med lovene.

Så der var nok af bud og regler. Nok at forsøge at gå i gang med at overholde. Derfor er det forståeligt, at de jødiske kloge hoveder, farisæerne og saddukæerne, bruger tid på diskutere, hvilke bud der er de vigtigste. Hvilke bud og regler danner den bedste ramme om et jødisk liv i tro på den ene almægtige Gud?

Diskussionen bølgede frem og tilbage, som gode diskussioner gør. Farisæerne får nu den idé, at de da kan bruge den diskussion til at sætte en fælde for Jesus. Hvad mener han mon er den bedste ramme om et sandt jødisk liv?

Kort forinden er Jesus redet ind i Jerusalem og blevet tiljublet af den medrejsende begejstrede skare. De kaldte ham David søn, ham der kommer i Herrens navn. Med andre ord, Messias, Kristus, den længe ventede store jødiske befrier og konge.

Så hvis nu farisæerne kan fange Jesus i en fælde, kan de måske mindske hans popularitet blandt folk og undgå, at han bliver den nye religiøse og politiske helt. De vil have ham til at lave en opsummering, en rangordning af alle de mange jødiske bud og love. Mon Jesus kan sætte en enkel og holdbar ramme op om et sandt jødisk liv? Hvad er det største bud i loven, Jesus?

Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind, svarer Jesus. Og han fortsætter: Det er det største og det første bud. Men der er et andet, som står lige med det: ›Du skal elske din næste som dig selv.‹ På de to bud hviler hele loven og profeterne.«

Jesus tager et bud om kærlighed til Gud og et bud om kærlighed til medmennesker og samler dem. Sådan, her er hvad det egentlig går ud på: Du skal elske Gud, du skal elske mennesker. Det kan sikkert siges meget længere og mere uddybende, men det her er den helt enkelte opsummering, den enkleste og mest holdbare ramme om livet. Du skal elske Gud. Du skal elske mennesker.

Med et slag har Jesus lavet alle de jødiske bud, som vi kender opsummeret i de ti bud, om til to bud. Hvis man elsker Gud og elsker mennesker, så overholder man Moseloven og de ti bud. Så handler man ret i forhold til Gud og mennesker.

Farisæerne havde forventet, at Jesus ville vælge side i deres debat om, hvad det største bud var. De håbede, at han ville vælge en af ”de religiøse retninger”, og så kunne de fyre de andre retningers argumenter af mod ham for at fange ham. Men Jesu bud er originalt. Så vidt vi ved havde ingen, eller næsten ingen, før ham rammet de jødiske bud ind på den måde og opsummeret hele det store bjerg af jødiske love og regler så kort og præcist.

Du skal elske Gud. Du skal elske din næste.

Det er den ramme om livet, Jesus stiller op. Hvordan lyder det i dine ører?

Vi skal elske Gud. Vi skal elske vores næste, vores medmenneske?

Det er da dejlig enkelt. Det lyder næsten som noget, vi kan overskue. Noget andet er om vi kan lykkes med det.

Da jeg ledte efter rammer på nettet, forsøgte jeg at finde nogle, som var 60x75 cm. Men jeg kunne kun finde 60x80 cm. Mit indhold passede ikke helt til de rammer, der var på markedet.

Vi kan måske have det på samme måde med det, Jesus siger her: Vi skal elske Gud. Vi skal elske vores medmenneske. Det skurrer lidt i ørerne. *Skal* elske. Giver det virkelig mening at fremsætte kærlighed som et krav? Du skal elske? Jamen, er det ikke imod kærlighedens natur, at der er noget ”skal” over den. Dør kærligheden ikke, hvis vi sætter rammer op omkring den, hvis vi stiller krav til den, ja, lad os bare sige det, som det er, hvis vi gør den til en pligt? Hvem er han, at han skal bestemme, at vi *skal* elske?

Der er to forudsætninger for buddet om at vi skal elske Gud og medmennesker, som er vigtige at få med. To rammer, som kan gøre det lettere at acceptere indholdet og ikke bare afskrive det som overdrevne krav fra en forældet verden.

Den første forudsætning, den første ramme om kravet om, at vi skal elske Gud og medmennesker er, at Gud har elsket os først. Enhver tale om, at vi skal elske Gud er altid en følge af, at han har elsket os. Gud elsker os, derfor er der bare en smule håb om, at vi også kan elske ham. Uden Guds

igangsættende kærlighed, så kunne vi ikke elske. Guds kærlighed satte verden i gang ved at han skabte den. Guds kærlighed og vilje til relation gjorde, at han skabte mennesket. Guds kærlighed gjorde, at han lod sin søn fra evighed af føde på jord, blive menneske og leve på vores vilkår. Så stærk er Guds kærlighed, så stærk er hans vilje til at være sammen med os.

Det er den tanke, den virkelighed, som holder billedet på plads. Uden Guds kærlighed til os først, så går vi under for kravet om kærlighed. Så kan vi lige så godt opgive på forhånd. Guds kærlighed holder sammen på kristendommen, så meget, at den mest enkle opsummering af, hvad Gud er, er at Gud er kærlighed. Gud *er* kærlighed. Det er dybt i hans natur at elske, og han har elsket os først for at lære os at elske.

Den anden forudsætning handler om, hvem som siger det. Hvis stemme er det, som udtaler ordene om, at vi skal elske Gud og mennesker? Hvis et hvilket som helst andet menneske kom til os og krævede noget af os, så ville vi med god ret kunne spørge: hvem er du, siden at du skal bestemme over mig? Hvad har du din autoritet i? Hvem har du din magt fra? Vi er ikke vant til, og med en vis ret, at andre kommer og vil tage kontrol over vores liv. Vi er vant til selv at vælge vores vej, og selv vælge, hvilke stemmer, vi lytter til. Men nu kommer der så denne stemme fra bibelteksten i dag: Du skal elske Gud. Du skal elske medmennesker.

Stemmen kommer fra Jesus Kristus. Jesus var en frygtindgydende diskussionsmodstander. Han jordede den tids kloge hoveder med sin visdom og de spørgsmål, han stillede som modsvar til deres spørgsmål. Han havde ikke brug for en spindoktor, som bedst kunne vinkle hans ord. Hans ord var skarpe. Skarpe som sværd. De gennembrød modstandernes fælder. De gennembrød modstandernes flot udtænkte spørgsmål. Så han var en dygtig taler. Men der er mere i ham end det.

Jesus tænker i dagens tekst tilbage på indtoget i Jerusalem kort forinden. Der blev han kaldt ”Davids søn”, som den Messias-skikkelse mange havde håb om, at han var. I sin diskussion med farisæerne får han argumenteret for, at en kommende Messias ikke kun skal være Davids søn, en kongelig efterfølger, men også en mægtig skikkelse ved Guds højre side. Davids herre, ja, vel nærmest Gud? Hvem ellers kan gøre krav på at få alle fjender lagt under sine fødder? Det kan kun Gud eller en, som står i helt tæt forbindelse med ham.

Jesus antyder dermed, at han selv er Kristus, at han er Davids Herre og den, som har al magt og autoritet fra Gud. En, som i sidste ende har krav på at blive tilbedt af alle. En, som i sidste ende har krav på, at alle adlyder ham.

Så den anden forudsætning for at lade Jesu bud om, at vi skal elske Gud og mennesker få nogen som helst indflydelse på vores liv, er at det er Guds søn selv, som taler. Når Gud taler, så er det godt at lytte. Når Guds søn taler, så er det værd i det mindste lige at lytte til, hvad han siger.

Jesu identitet er rammen om vores tro. Alt handler i sidste ende om, hvem han er.

Hvad mener *vi* om Kristus? Hvis søn er han?

Er han kun et menneskes søn? Et stort menneske, måske, som gjorde bemærkelsesværdige ting, som Gandhi eller Luther, men som i sidste ende måtte dø, som vi alle må?

Eller er der noget mere i ham? Er han mon Guds søn? Kan det virkelig passe, at Gud ville lade sig føde på jord? Er han Guds søn, kommet til os fra oven for at vise os Guds vilje, for at vise os gode måder at leve på? Og på den måde er vi igen tilbage ved den første forudsætning. Guds kærlighed. Det var Guds kærlighed, som startede det hele. Guds kærlighed som gjorde, at han lod sin søn føde på jord. Blive menneske og gøre godt mod dem, som han mødte.

Enhver kan kalde sig Guds søn. Men der hvor Jesus for alvor viser, at han har noget at have det i, var da han frivilligt døde for vores skyld, og da Guds oprejste ham igen og gjorde han levende. Graven blev tom, og Jesus viste sig for sine venner. Så stærk var Guds kærlighed. Så stærk var hans vilje til at besejre døden, at han lod sin egen søn besejre den ved selv først at dø og siden opstå. Snyde døden på det grummeste. For døden er fjenden, og den er nu besejret.

Vi har nu mulighed for liv, for evigt liv med Gud, i følgeskab med Kristus, i dåb og tro med ham. Derfor er det værd at lytte til buddet om at elske Gud og medmennesker. Vi skylder Gud tak for livet, vi har. Vi skylder ham tak for alt godt, han lader vokse i vores marker og haver. Vi skylder ham tak for, at han lader det være muligt for os at få evigt liv. Vi takker ham, når vi med vores liv og alt hvad vi er, forsøger at leve barmhjertigt og næstekærligt inden for de rammer, han har sat om det gode liv: Liv i kærlighed til Gud. Liv i kærlighed til medmennesker.

Det gør ikke, at vi fortjener os til noget som helst. Alt, liv, lykke og evigt liv er givet os, fordi Gud elskede os først. Men vores medmennesker har fortjent, at vi bruger vores liv til gavn for dem. De

er lige så højt elskede af os, og findes der en bedre måde at bruge sit liv på, end at give andre mennesker noget at være taknemmelig for og glad over?

Så lad os følge Guds rammer for et godt liv: Lad os elske Gud. Lad os elske vores medmennesker. Gud har elsket os først, sendt sin søn til os og givet os et helt liv at bruge til hans ære og til medmenneskers gavn og et helt evigt liv at se frem til. Det er værd at takke for.